

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 219/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. apríla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészáros (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Tatianou Vorobelovou, Advokátska kancelária, Bajzova 2, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Tos 113/2016 a jeho uznesením z 9. februára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. marca 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Tos 113/2016 a jeho uznesením z 9. februára 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že krajský súd uznesením sp. zn. 6 To 109/2016 z 2. decembra 2016 podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol, že senát „7To“ v zložení predsedu senátu JUDr. Ladislav Tomčovčík a sudcovia JUDr. Miroslav Osif a JUDr. Margaréta Jurková Žoldáková nie je vylúčený z rozhodovania v trestnej veci sťažovateľa (obžalovaného) vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 6 To 109/2016. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú prostredníctvom svojej obhajkyne písomne odôvodnil. Krajský súd napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľa zamietol. V odôvodnení napadnutého uznesenia krajský súd uviedol:

„Po podaní sťažnosti zo strany obžalovaného proti napadnutému uzneseniu bola predmetná trestná vec v súlade s ustanovením § 32 ods. 5 písm. b/ Tr. por. a v súlade s rozvrhom práce Krajského súdu v Košiciach predložená inému senátu odvolacieho súdu.

Vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný namietal zaujatosť celého Krajského súdu v Košiciach, čo možno považovať podľa obsahu za návrh na odňatie veci podľa § 23 ods. 1 Tr. por., bola predmetná trestná vec spolu s vyjadrením všetkých sudcov Krajského súdu v Košiciach k vznesenej námietke zaujatosti predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako nadriadenému súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 4Ndt/1/2017 na neverejnom zasadnutí konanom dňa 31. januára 2017 rozhodol, že podľa § 23 ods. 1 Tr. por. trestná vec obžalovaného [REDAKOVANÉ] pre pokus obzvlášť závažného zločinu všeobecného ohrozenia podľa § 14, § 284 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/, písm. c/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. a iné., vedená na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 6To/109/2016 sa tomuto súdu neodníma.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobným a vyčerpávajúcim spôsobom rozviedol dôvody, pre ktoré neboli splnené zákonné podmienky v zmysle § 23 ods. 1 Tr. por. na odňatie veci Krajskému súdu v Košiciach a jej prikázanie inému súdu toho istého druhu a stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti výslovne konštatoval, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] neuviedol relevantné dôvody pre zmenu príslušnosti súdu, resp. neuviedol žiadne závažné dôležité dôvody, ktoré sú zrovnateľné s ústavnou zásadou príslušnosti súdu, resp. zákonného sudcu v zmysle článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Dôvodom na delegáciu veci nemôže byť ani iné predchádzajúce rozhodnutie súdu v neprospech obžalovaného, ktoré bolo v rámci dovolacieho konania zrušené, z čoho nemožno vyvodit' záver o zaujatosti sudcov krajského súdu. Obžalovaný nepodložil svoje tvrdenie žiadnymi konkrétnymi skutočnosťami, ktoré by mohli spochybňovať objektivitu a nestrannosť sudcov krajského súdu a zdôraznil, že argumentácia obžalovaného nie je založená na objektívnych okolnostiach, ale vychádza prevažne z jeho subjektívnych pocitov.

Krajský súd aj napriek skutočnosti, že predmetné uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je procesným stranám známe, keďže im bolo doručené, vyššie uvedené dôvody uviedol pomerne podrobne aj v tomto rozhodnutí, keďže dôvody uvádzané Najvyšším súdom Slovenskej republiky sú vzhľadom na predmet konania aktuálne aj v rámci rozhodovania o sťažnosti obžalovaného proti napadnutému uzneseniu a vo svojej podstate ich možno považovať aj ako právny názor nadriadeného súdu vo vzťahu k námietke zaujatosti, o ktorej krajský súd rozhoduje v rámci tzv. sťažnostného konania.

V zmysle uvedených skutočností a jasne a zreteľne formovaného odôvodnenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nemal krajský súd žiadne pochybnosti o tom, že nie sú dané žiadne dôvody na vylúčenie Krajského súdu v Košiciach z konania a rozhodovania v predmetnej trestnej veci.

Podľa § 31 ods. 1 Tr. por. z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon dotýka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pomer k inému orgánu činnému v trestnom konaní.

Po podrobnom preskúmaní spisového materiálu krajský súd konštatuje, že... súd v súlade s postupom podľa § 32 ods. 3 Tr. por. vecne správne a zákonne rozhodol o nevyklúčení senátu 7 To v zložení: predseda senátu JUDr. Ladislav Tomčovčík a sudcovia JUDr. Miroslav Osif, JUDr. Margaréta Jurková Žoldáková z rozhodovania v trestnej veci obžalovaného [REDAKOVANÉ] vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn.

6To/109/2016... súd adekvátnym a výstižným spôsobom v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že v predmetnej veci nie sú dané žiadne dôvody, ktoré by vzbudzovali pochybnosti o nezaujatosti a nestrannom postupe senátu taxatívne vymenované v citovanom § 31 ods. 1 Tr. por., ktoré by spočívali či už v okolnostiach charakterizujúcich pomer senátu k prejednávanej veci alebo pomer k iným osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka, eventuálne k ďalším subjektom v citovanom ustanovení uvedeným.

Podľa článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Výnimka z článku 48 ods. 1 Ústavy SR je možná len v prípade splnenia zákonných podmienok uvedených v § 31 ods. 1 Tr. por. a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ustanovenie § 31 ods. 1 Tr. por. v záujme posilnenia nestranného postupu orgánov trestného konania a zabezpečenia dôvery verejnosti v činnosti týchto orgánov vylučuje z vykonávania úkonov trestného konania ten orgán, u ktorého by mohli vzniknúť pochybnosti o jeho zaujatosti. Dôvody možného vzniku týchto pochybností spočívajú v okolnostiach, ktoré charakterizujú pomer úradnej osoby k prejednávanej veci alebo pomer úradnej osoby k osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka, prípadne iným zástupcom, splnomocnencom a obhajcom.

Pomerom k prejednávanej veci sa rozumie určitá zainteresovanosť orgánu činného v trestnom konaní na skutku, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie.

Pomerom orgánu trestného konania k osobám uvedeným v ustanovení § 31 ods. 1 Tr. por. sa rozumie vzťah tohto orgánu k niektorej z uvedených osôb, ktorý môže vyvolať vo verejnosti pochybnosti o jeho nezaujatosti práve pre tento vzťah, ktorý prípadne jestvuje aj mimo rámec konania. Takýto vzťah môže spočívať v príbuzenskom, či rodinnom pomere, prípadne môže ísť o úzke kamarátstvo, priateľstvo alebo naopak, môže ísť o vzťah negatívneho charakteru vyplývajúci z existencie sporu či nezhody úradnej osoby s osobou uvedenou v ustanovení § 31 ods. 1 Tr. por.

V tejto súvislosti krajský súd zvyrazňuje, že existencia nestrannosti musí byť objektívne odôvodnená a musí mať objektívne podložený základ. Nestačí subjektívny pocit obvineného, resp. v danom prípade obžalovaného, že sudca alebo senát je voči nemu zaujatý. Z nesúhlasu obžalovaného s predchádzajúcim rozhodnutím súdu. resp. senátu v jeho neprospech, ktoré bolo v rámci dovolacieho konania zrušené, nie je možné vyvodíť

záver o zaujatosti konajúceho senátu. Inak vyjadrené, vyslovoval pochybnosť o nezaujatosti sudcu či senátu na základe predpokladu, že aj v ďalšom konaní dôjde alebo môže dôjsť k rozhodnutiu v neprospech obžalovaného, resp. v rozpore s jeho predstavami, nezakladá pochybnosť o jeho nestrannom a nezaujatom postupe. Prípadné nedostatky v postupe konania má obžalovaný možnosť napadnúť uplatnením opravných prostriedkov, vrátane mimoriadnych opravných prostriedkov.

Pokiaľ ide o konkrétnu časť námietky vzťahujúcu sa na členku senátu JUDr. Margarétu Jurkovú Žoldákovú a jej konanie a rozhodovanie v predmetnej trestnej veci ako sudkyne pre prípravné konanie, krajský súd konštatuje, že nie sú splnené zákonné podmienky ani pre vylúčenie tejto sudkyne ako členky odvolacieho senátu. V tejto súvislosti poukazuje krajský súd na ustanovenie § 31 ods. 3 Tr. por., veta prvá, podľa ktorej z rozhodovania na súde vyššieho stupňa je okrem vylúčenia podľa odseku 2 vylúčený sudca, ktorý sa zúčastnil na rozhodovaní na súde nižšieho stupňa a naopak. K uvedenému je však potrebné ďalej uviesť, že v prípade sudcu musí ísť o rozhodovanie vo veci samej. Podľa tohto ustanovenia teda nemôže byť vylúčený sudca, ktorý rozhodoval o zaistovacích úkonoch ako sudca pre prípravné konanie. Navyše krajský súd dopĺňa, že o tom, že rozhodovanie o väzbe je tzv. parciálnou otázkou a teda nie rozhodovaním vo veci samej, už opakovane judikoval Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Krajský súd v Košiciach, senát rozhodujúci o sťažnosti obžalovaného nezistil žiadnu objektívnu skutočnosť, ktorá by odôvodňovala pochybnosť o nezaujatosti namietaného senátu 7 To. Vylúčenie senátu za daných konkrétnych okolností by bolo v rozpore s článkom 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi a preto sťažnosť obžalovaného ako nedôvodnú zamietol.“

3. Sťažovateľ v úvode svojej sťažnosti dôvodí, že preukázal, že nová členka senátu „7To“ JUDr. Margaréta Jurková Žoldáková bola v jeho trestnej veci určená pre prípravné konanie 4. januára 2012 a táto ho po výsluchu rozhodnutím sp. zn. 0 Tp 3/12 zo 4. januára 2012 vzala do väzby, dňa 28. marca 2012 rozhodla o zmene dôvodov väzby, rozšírila dôvod väzby aj za iné skutky na návrh prokurátora Krajskej prokuratúry v Košiciach (ďalej len prokurátor“) po stotožnení sa s jeho dôvodmi, a 11. júna 2012 rozhodla o predĺžení lehoty väzby a o zmene dôvodov väzby. V rozhodnutí

JUDr. Margaréta Jurková Žoldáková už cituje právnu kvalifikáciu terorizmu, rozoberá trestnú činnosť obžalovaného, cituje dôkazy, to všetko v súlade návrhom prokurátora.

3.1 Právny názor krajského súdu podľa sťažovateľa nemá oporu v súdnej praxi, ktorá síce uvádza, že nie je vylúčený sudca pre prípravné konanie, ak rozhodoval o zaist'ovacích úkonoch, ale je vylúčený sudca, ktorý rozhodoval ako sudca pre prípravné konanie podľa § 348 Trestného poriadku, keďže v tomto prípade ide o rozhodnutie vo veci samej. Z obsahu spisového materiálu podľa odkazu sťažovateľa vyplýva, že sudkyňa pre prípravné konanie 4. januára 2012 vypočula sťažovateľa k okolnostiam zadržania, skutku, či sa ku skutku priznáva, rozhodla o väzbe na návrh prokurátora 28. marca 2012 i o rozšírení dôvodov väzby, čo zodpovedá § 348 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Podľa sťažovateľa sa sudkyňa zaoberala právnou kvalifikáciou skutku terorizmu, cituje dôkazy, hodnotí ich. Za týchto okolností by podľa sťažovateľa prichádzala do úvahy okolnosť uvedená v § 31 ods. 1 Trestného poriadku pre pomer k veci.

3.2 Krajský súd podľa sťažovateľa dôvodí svoje rozhodnutie tým, že dôvodom na delegáciu veci nemôže byť ani iné predchádzajúce rozhodnutie súdu v neprospech obžalovaného, ktoré bolo v rámci odvolacieho konania zrušené, z čoho nemožno vyvodit' záver o zaujatosti sudcov krajského súdu, a ďalej uvádza, že sťažovateľ nepodložil svoje tvrdenie žiadnymi konkrétnymi skutočnosťami. S týmto záverom sťažovateľ nesúhlasí, opodstatnenosť námietky zaujatosti sudcov uvedených v napadnutom uznesení, a tým aj odňatím trestnej veci krajskému súdu obhajoba právne argumentovala aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej *„je možné nestrannosť sudcu konštatovať aj na základe výkonu jeho funkcie“*.

3.3 Sťažovateľ uvádza, že dôvod odňatia a prikázania inému krajskému súdu jeho obhajoba podporila aj zhoršením jeho zdravotného stavu. Vhodnosť prikázania inému krajskému súdu, okrem pochybnosti o nestrannosti sudcov trestného úseku z objektívneho hľadiska, videla obhajoba sťažovateľa aj v zdravotnom stave sťažovateľa, ktorý má paranoidné prežívanie celého prípadu, má pocit, že je politický väzeň, každý ho sleduje, čo

zhoršuje jeho zdravotný stav. Paranoidné prežívanie podnetov z okolia konštatovala vo vyšetrení i [REDACTED].

3.4 Sťažovateľ upriamil pozornosť na ním tvrdenú skutočnosť, že v odvolacom senáte referoval trestnú vec sťažovateľa člen senátu JUDr. Vladimír Kurák, ktorý, ako v rámci tohto konania obhajoba sťažovateľa zistila, pred nástupom do funkcie sudcu pôsobil vo funkcii prokurátora krajskej prokuratúry. I nová členka senátu JUDr. Margaréta Jurková Žoldáková pôsobila podľa sťažovateľa pred nástupom do funkcie sudkyne na okresnej prokuratúre, a to sú už podľa neho konkrétne skutočnosti, ktoré sa môžu javiť ako dôvod na pochybnosti o nestrannosti, ale i ako dôvod na prikázanie inému krajskému súdu.

3.5 Podľa názoru sťažovateľa prichádza do úvahy vylúčenie dotknutých sudcov z trestnej veci obžalovaného. Ustanovenie § 31 Trestného poriadku spája vylúčenie sudcov z prejednávania a rozhodovania v trestnej veci nielen so skutočne preukázanou zaujatosťou, ale aj vtedy, ak možno mať čo i len pochybnosť o ich nezaujatosti. Dôvodom na vylúčenie sudcu v zmysle objektívneho hľadiska nestrannosti je totiž samotná pochybnosť o tom, že status sudcu v určitej pozícii vyvoláva pochybnosť účastníka súdneho konania o tom, že je garantom nestrannosti. Sťažovateľ vytýka krajskému súdu, že sa nezaoberal konkrétnymi dôvodmi uvedenými v sťažnosti a že sa bližšie neoboznámil s obsahom spisu v trestnej veci sťažovateľa. Krajský súd sa podľa sťažovateľa mal teda zaoberať námietkou zaujatosti v širších súvislostiach vyplývajúcich z ústavnoprávneho hľadiska, pretože pri rozhodovaní o námietke zaujatosti je potrebné vziať do úvahy aj ústavné princípy. Krajský súd podľa sťažovateľa dospel k svojmu rozhodnutiu tým spôsobom, že zákonné právo interpretoval ústavne nekonformne, ide o rozhodnutie, ktoré je z ústavného hľadiska neudržateľné. Napadnutým uznesením bolo podľa sťažovateľa porušené jeho základné právo na rozhodnutie veci nestranným sudcom, ktoré je implikované v záruke nestrannosti súdu, pretože čl. 46 ods. 1 ústavy priznáva sťažovateľovi domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, zároveň bolo porušené základné právo sťažovateľa na spravodlivý proces zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru.

4. Sťažovateľ navrhol vydať tento nález:

„Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl.6 Dohovoru v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach sp. zn. 7Tos/113/2016 porušené bolo.

Zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7Tos/113/2016-3461 z 9.2.2017 a vracia mu na opätovné prerokovanie.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie

ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

7. Na účely čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s § 31 Trestného poriadku pod vylúčeným sudcom treba rozumieť nielen sudcu, ktorý bol skutočne vylúčený na základe rozhodnutia príslušného súdu, ktorý rozhodoval o námietke zaujatosti, ale aj sudcu, ktorý vylúčeným mal byť na základe objektívneho posúdenia jeho pomeru k veci alebo k účastníkom konania, alebo k ich zástupcom, alebo na základe iných skutočností uvedených v § 31 ods. 1, 2 a 3 Trestného poriadku.

7.1 Podľa platnej právnej úpravy konania pred všeobecnými súdmi a judikatúry všeobecného súdnictva sú ich závažné procesné pochybenia (vrátane porušenia základných práv podľa čl. 46 a nasl. ústavy) dôvodom na podanie odvolania [§ 321 ods. 1 písm. a)], príp. (za splnenia zákonom ustanovených podmienok) aj na podanie dovolania [§ 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku: „*Dovolanie možno podať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.*“].

7.2 Rozhodovanie vylúčeným sudcom je takou vadou konania, ktorá je dôvodom kasačného rozhodnutia zo strany odvolacieho alebo dovolacieho súdu. O takúto vadu ide bez ohľadu na to, či o vylúčení sudcu bolo alebo nebolo rozhodované (napr. na základe námietky zaujatosti vznesenej niektorou zo strán) príslušným súdom podľa § 32 Trestného poriadku, a bez ohľadu na to, že takýmto prípadným rozhodnutím sudca z prejednávania a rozhodovania veci vylúčený nebol. Inštitút vylúčenia sudcu je totiž objektívnou procesnou kategóriou, a tým aj zásadne nezávislou na rozhodovaní podľa uvedeného ustanovenia. Niet žiadnej vecnej ani procesnej prekážky, aby v odvolacom alebo v dovolacom konaní

nemohla byť otázka vylúčenia sudcu otvorená nanovo a prípadne aj inak zodpovedaná, a to bez ohľadu na to, aké skutkové dôvody boli skôr namietané alebo hodnotené.

7.3 Pokiaľ podľa názoru sťažovateľa krajský súd napadnutým uznesením rozhodol zjavne neodôvodnene a vo veci samej by mali rozhodovať sudcovia, ktorí mali byť podľa objektívneho posúdenia ich pomeru k veci alebo k účastníkom konania, alebo k ich zástupcom, alebo na základe iných skutočností uvedených v § 31 ods. 1, 2 a 3 Trestného poriadku z ďalšej účasti na prerokovaní veci a rozhodovaní vylúčení, resp. ak nebola podľa sťažovateľa na tomto základe vec prikázaná inému súdu (z dôvodu sťažovateľovho presvedčenia, že sudcovia krajského súdu mali byť vylúčení z prerokovania veci v odvolacom konaní z dôvodu ich zaujatosti), a vo veci tak rozhodne podľa sťažovateľa nie nezaujatý senát (resp. sudcovia), potom sa jeho sťažnosť podaná ústavnému súdu javí ako predčasná, keďže v ďalšom konaní v merite veci pred všeobecnými súdmi môže sťažovateľ postupovať už uvedeným spôsobom a domáhať sa ochrany svojich práv, a to konkrétne podaním dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho (krajského) súdu (zaujatosť sudcov ktorého namietal) z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku. V tomto prípade teda existuje „iný súd“, a to Najvyšší súd Slovenskej republiky, povelaný na poskytnutie ochrany právam sťažovateľa v prípadnom dovolacom konaní.

7.4 Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby účastník konania domáhajúci sa ochrany svojich základných práv sám rozhodol o tom, či sa jej bude domáhať v konaní pred všeobecnými súdmi alebo ústavným súdom. Naopak, z čl. 127 ods. 1 ústavy zjavne vyplýva, že pred podaním sťažnosti ústavnému súdu musí účastník konania vyčerpať všetky riadne i mimoriadne opravné prostriedky, resp. iné prostriedky nápravy, ktoré sú mu dostupné v konaní pred všeobecnými súdmi.

7.5 Ústavný súd vzhľadom na uvedené sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2017